



## สีดำในอาณาเขตของสายตา

สีประจำตัวของฉันเป็นสีดำ คำคืนเป็นสีดำ และฉันมองเห็นได้ดีท่ามกลางสีเหล่านั้น หากคุณมีคำถามว่าทำไมไม่มองดูสิ่งต่าง ๆ ตอนที่ยังสว่าง ฉันตอบคุณได้ว่าในที่โล่งแจ้ง สีดำที่แตกต่างกันมักถูกละเลยเสมอ

คำนี้ก็เป็นอีกวัน ไฟล์มชัดเจนบนถนนที่มึนเทา เงามผู้คนปะปนสับสน บางปะกอกคึกคักเสมอ พื้นที่แต่ละระยะห้าป้ายรถเมล์ครบครันทั้งวัด ป่าไผ่ โรงเรียน ธนาคาร โรงพยาบาล ปิมน้ำมัน ห้างสามแห่งและเขเว่นทุกปากซอย เวลาสองทุ่มกว่า นักเรียนซื้อของจากแม่ค้า คนส่งพวงหรีดให้กับวัด เดินปนกับคนเพิ่งออกจากโรงพยาบาล เหล่าคนทำงานสวมเสื้อต่างสีเดินสวนกัน

คุณคิดว่า สีดำจะอยู่ที่ตรงไหน ?

ป้ายรถเมล์เป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับฉันเสมอ รถครีมแดง มินิบัสส้ม รถแอร์น้ำเงิน ควันเทาท่อมอเตอร์ไซค์ แผ่นไม้สีน้ำตาลบนรถบรรทุก ทั้งหมดแล่นผ่านพื้นที่สามสะพานลอยไปสู่ขอบเขตใหม่ ด้านหนึ่งคือพระรามสอง อีกด้านคือบางปะแก้ว อีกฝั่งคือประชาอุทิศ และอีกทางคือพระประแดง

รถราพาผู้คนวิ่งผ่านไป ท่ามกลางการเคลื่อนไหว สีดำสงบนิ่งอยู่ที่ของมัน

คุณอาจมีคำถามว่าสีดำของที่นี่คืออะไร ฉันควรบอกคุณไว้ก่อน สีดำของแต่ละคนต่างกัน สีดำเองก็มีหลายระดับในนั้น และไม่ใช่ว่าทุกคนหรอกนะที่จะมองเห็นมัน

แต่หากคุณมีโชค บางครั้งคุณอาจเห็นสีดำเป็นฝ่ายเข้าหา และบางครั้งอาจเกิดการดึงดูดซึ่งกัน

คำคืนคือปลาน้ำเค็ม เชื้อชาติ สีดำค่อม ๆ เด่นชัด ฉันหยุดนิ่งอยู่ป้ายรถเมล์ ฝ้ามองสีดำในแต่ละพื้นที่ เงามดำรวมกลุ่มบนพื้นสะพานลอย บ้างซุ่มซ่อนอยู่หลังป้ายรถเมล์ที่มีคำเขียนเตือนว่าระวังกระเป๋าทาย คนเขียนคำเตือนนั่นเอง ก็เป็นสีดำนอนหนุนกระเป๋าริมทางเท้า เงามดำเดินหายไปใป่าไผ่ ควันเทาลอยล่อง เศษซากฟอยล์เผา สีดำตัวเล็กตัวน้อยนั่งริมถนน สูดอากาศจากในถุงพลาสติก แม่ค้าผัดกับข้าวด้วยรอยยิ้มสีดำ พุดคุยจ้วงวานสีดำให้ทำงานทวงหนี้ สีดำนอนแน่นิ่งหลังไม่ชำระหนี้ และกลายเป็นสีดำที่ฝั่งคราบลงถาวร ท่ามกลางสีดำที่เคลื่อนไหวและถาวร ทันใดนั้น ฉันเหมือนเห็นดวงดาว...

ดวงดาวอยู่ท่ามกลางสีดำบนสะพานลอย ดาวสองดวงคือดวงตาคุณนั่นที่จ้องมองไปในสีดำเดียวกัน สายตาเราพบสบตา ฉันบอกคุณหรือยังว่าหากถูกสีดำมองเห็นเข้า การแสรังทำเป็นไม่เห็น การยอมรับว่าได้เห็น การหนี การเผชิญหน้า เป็นตัวเลือกที่อาจเป็นการตัดสินใจครั้งสำคัญในชีวิตคุณได้

เจ้าของสายตานั้นเดินลงจากสะพาน ใกล้เคียงมายังป้ายรถเมล์ ผู้คนมีอยู่มากมาย แต่ฉันรู้ว่าสายตานั้นจับจ้องมองใคร ฉันเลือกหนีตอนนี้ หรือจะทำไมไม่รู้ไม่เห็นก็ได้

แต่คุณเข้าใจใช่ไหม ใครเล่าจะปฏิเสธดวงดาวได้

“พี่เห็นผม” สีด้าผู้มีดวงดาวเป็นแววตาคือเด็กชายร่างเล็ก หากได้เรียนคงอยู่ชั้นประถมต้น ฉันพยักหน้า รอเห็นเจดสีที่เขาเป็น จนเด็กชายเอ่ยปากขอเงิน ฉันจึงเข้าใจ สีด้าตัวเล็กเป็นดาวไกล สาดแสงแพรวพราว

หากคุณอยากลองขยายขอบเขตของสายตา ลองเพ่งมองสิ่งของตรงหน้า รับรู้ สัมผัส ถาม และตอบกับตัวเองว่าคุณเห็นสิ่งใด ฉันมองดูเด็กชายตัวน้อยที่เพิ่งขอเงินไป เรานั่งตรงข้ามกัน คั่นกลางด้วยแผ่นเมนูร้านอาหารป่าบนทางเท้าที่แอบขายช่วงดึกหน้าธนาคาร จ่ายค่าคุ้มครองแล้ว ให้แก่สิด้า เด็กชายบ่นหิว ร้องขอเงินไปซื้อข้าว ฉันจูงมือเด็กชายมาที่ร้าน ชื่อเวลาในการเฝ้ามองกัน และกันอีกหน่อย

ถ้าคุณถามฉันว่ามองเห็นสิ่งใด ฉันตอบได้ว่าสิด้าในตัวเด็กชายเข้มข้นทีเดียว

ข้าวผัดหมูพร้อมน้ำอวดลมสิด้าวางอยู่ตรงหน้า เด็กชายใช้ช้อนส้อมเขี่ยคะน้าหอมใหญ่มะเขือเทศ ยกมือคว่ำแก้วน้ำแกว่งไปมาราวกับว่าเป็นเครื่องดื่มสิด้าชนิดอื่น สีด้าบางชนิดซึมซับจากการพบเห็นคนใกล้ตัวมาก่อน ป้าแม่ค้าเดินมาเล่าว่าเด็กชายมีพื้นหลังอย่างไร ครอบครัวยุคนั้นร่ำรวย คนตั้งแต่ตาบยาย พ่อแม่มือขอที่ป้ายรถเมล์โรงเรียน แม่ขอรานบนสะพานลอยหน้าห้าง พี่ชายร่อนร่อนขอเงินคนหน้าโรงพยาบาล และเด็กชายก็มักจะบักหลักเอาแถวนี้

เด็กชายไม่ตอบโต้ป้าแม่ค้าแต่อย่างใด มือเล็กกำแก้วไว้นแน่นพร้อมเขวี้ยง สีด้าแผ่ขยายจากน้ำดำไปสู่มีอนั้น หากคุณให้ฉันลองถามตอบตัวเองว่าเห็นอะไร ฉันเห็นภาพเด็กชายตัวคนเดียว มีแก้วแค่ใบเดียวเพื่อใช้ปกป้องศักดิ์ศรีของตัวเอง

สิด้าที่มองเห็นกันและกัน มักมองเห็นดวงดาวข้างในกันและกัน

เด็กชายตัวเล็กเดินตามฉันไปในซอยตรงข้ามตลาด บ้านของเราทั้งคู่อยู่ซอยเดียวกัน ความคึกคักปากซอยกลืนหายไปนีสิด้า สีด้าที่เด่นชัดในสายตาเราทั้งสอง โคนงมมชอยที่วินมอเตอร์ไซค์ให้ข้าวหมาแมว อาบด้วยเลือดของร่างวินมอเตอร์ไซค์ใจบุญคนนั้นเองหลังมีเรื่องกับกลุ่มวัยรุ่นซึ่งรถชอกชอยมีบ่อน ยา และตำรวจที่รอรับค่าคุ้มครอง ป้ายประกาศตามหาโจรที่หนีหายหมายถึงตามล่าผู้ร้ายมาลงทัณฑ์ให้สาสม ฟันแต่ละซี่ของสิด้ามีราคาที่สูงกว่าสิด้าอีกระดับพร้อมจ่าย ไฟยังคงสว่างจากเซเว่นที่มีทั้งหน้าปากซอยและในซอย เด็กชายบอกฉันให้หยุดอยู่หน้าร้าน ไฟสว่างเจิดจ้าของเซเว่นส่องให้ฉันเห็นเด็กชายชัดเจนขึ้น ร่างเล็กผอมแห้งเนื้อตัวมอมแมม เสื้อผ้าเก่าขาด ผมรองทรงพร้อมรอยเกลือกติดหนังหัว เด็กชายเรียนอยู่ชั้นประถมสามแล้ว เขาล้วงมือคว่ำลูกอมฮาร์ททอปี่สีชมพูใน

กระเป๋ากางเกง แต่ชมพู่วงหล่นที่พื้น เมื่อร่างเล็กก้มเก็บ ชายเสื้อเล็กขึ้น ฉันจึงเห็นม่วงเขียวและน้ำตาลเป็นริ้วรอยอยู่เต็มลำตัวนั้น

เด็กชายบอกฉัน...บางคราวเด็กดีก็ต้องถูกตี แล้วเด็กดีของฉันก็ยื่นลูกอมส่งมาให้ สีดำรวมเราทั้งคู่ไว้ขณะเดินข้างกัน ยิ้มให้กัน ตลอดทางซ้ายขวาของฉันและเด็กชายเป็นตึกของการเคหะฯ เรียงราย ไล่ตามตัวอักษรเรื่อยไปตั้งแต่ A B C D...

ฉันโบกมือลาและแยกจากไปในตึก D มองจากระเบียงตึก ร่างเล็กกลืนหายไปกับสีดำสนิทกลางคำคืน

คุณคิดว่า สายตาของฉันมองเห็นเด็กชายชัดดีพอหรือยัง ?

หากต้องการเห็นสิ่งใดให้แจ่มชัด การค้นหาผ่านเว็บไซต์กูเกิลเป็นอีกหนึ่งช่องทางในการทำ ให้กระจ่าง ง่ายเพียงปลายนิ้วคลิก ยากในการเลือกอ่านจากข้อมูลนับร้อยพัน ท้นที่ที่ก้าวเข้าห้อง ยี่สิบหกตารางวาของการเคหะฯ ฉันเปิดคอมพิวเตอร์ จดจ่อกับหน้าจอสีเหลี่ยม และพิมพ์คำค้นหา ลงไป... เด็กเร่ร่อน

“เด็กเร่ร่อน ปัญหาสังคมไทยที่ไม่ควรมองข้าม”<sup>1</sup>

ฉันเลื่อนอ่านทุกถ้อยคำ มองหาใจความที่ช่วยให้เห็นเด็กชายชัดเจนขึ้น แสงสีแรกปะทะเข้าตา

“ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 มาตรา 52... เด็กและเยาวชน มีสิทธิในการอยู่รอด และได้รับการพัฒนาด้านร่างกายจิตใจและสติปัญญาตามศักยภาพในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ”

“เด็ก เยาวชน สตรี และบุคคลในครอบครัว มีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากรัฐให้ปราศจากการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรม ทั้งมีสิทธิได้รับการฟื้นฟูในกรณีที่มีเหตุดังกล่าว”

อนาคตของชาติดูสว่างจ้าจนแทบเสปตา แต่ช่วยไม่ได้หรอก หากว่าคุณเคยมองเห็นสีดำแล้ว มีดหม่นจะติดตรึงในใจ ข้อความต่อไป และต่อ ๆ ไปบอกกับฉัน

“ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กพ.ศ. 2546... เด็กเร่ร่อนหมายความว่า เด็กที่ไม่มีบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ไม่เลี้ยงดู หรือไม่สามารถเลี้ยงดูได้ จนเป็นเหตุให้เด็กต้องเร่ร่อนไปในที่ต่าง ๆ หรือเด็กที่มีพฤติกรรมใช้ชีวิตเร่ร่อนจนอาจเกิดอันตรายต่อสวัสดิภาพของตน”

เด็กชายเร่ร่อนขอเงิน เนื้อตัวมีแต่รอยขี้ พ่อแม่และพี่ชาย ตายายก็ไม่ต่างกัน

<sup>1</sup> สืบค้นจาก

[https://www.parliament.go.th/ewtcommittee/ewt/special/download/article/article\\_20140528151704.pdf](https://www.parliament.go.th/ewtcommittee/ewt/special/download/article/article_20140528151704.pdf)

เด็กเร่ร่อน ป.3 ในบ้านขอทาน ฉันปิดคอมพิวเตอร์ลงแล้วหลับตา บันทึกเด็กชายไว้เช่นนั้น ไม่มีทางอื่นใดนอกจากจดจำ ในมุมมองของสีดำเช่นฉัน หากหวังจะช่วยสีดำให้หลุดพ้นจากสีดำ คงมีเพียงทางเดียวคือสวดมนต์ขอพร

ก็ถ้าคุณยังเชื่อในความหวังอยู่บ้าง

สีของความหวังเป็นอะไรได้บ้าง ?

ปลายปี พ.ศ. 2563 ฝันของความหวังที่ฉันเห็นมีสีเหลือง ตาโตกลมใส ปากงอนน่ารัก อัดแน่นด้วยลม ตัวเบาถูกยกขึ้นลอยลอยในหมู่ฝูงชนรวมกัน เพื่อนของฉันคนหนึ่งอยู่ที่นั่นด้วย เธอบอกกับฉัน ไม่เกี่ยวกับการขับไล่ใครหรือร่างกฎหมายฉบับใด แค่ว่าชิมเต้าเธอหมด และโรงพยาบาลก็ปฏิเสธบัตรทอง เธอไม่เข้าใจว่ายารักษาโรคซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่กลายเป็นสิ่งที่เธอต้องดิ้นรนเอาเองได้อย่างไร คำถามนั้นจะดังก้องในหมู่ผู้ชุมนุม เธอเชื่อเช่นนั้นจนกระทั่งความหวังสีเหลืองถูกย้อมทับด้วยสีน้ำเงิน นักเรียนนักศึกษาวิ่งหนี สะดุดขาตัวเองล้มครั้งแล้วครั้งเล่า เสียงอื้ออึงว่ามันอยู่ตรงนั้น จับมันให้ได้ ดวงตาเธอพร่าเลือนด้วยสารเคมี และนับจากนั้น ความหวังสำหรับเธอก็เป็นสีดำ

หวังฝันของฉันสิ้นสุดลงแล้วเช่นกัน เมื่อกระเป๋ารถเมล์ตะโกนว่าตลาดบางปะกอก สะดุ้งตัวตื่นเดินลงจากรถ ผู้คนสวมใส่หน้ากาก เขาวงกตของชาติอยู่บ้านเพื่อเรียนออนไลน์ ฉันเฝ้ามองหาเด็กชายสีดำที่ป่านี้ คงเรียนอยู่ชั้นประถมปลาย

คุณคิดเหมือนฉันไหมว่า สีดำที่เคยสบตากัน มักจะหากันเจอเสมอ

ท่ามกลางคำคืน สีดำแพร่กระจายในอากาศ สีดำของความกลัวและตัวโรค และสีดำที่ดักรอวอนขอ กระทั่งช่วงชิงเงินเพื่อความอยู่รอด ฉันนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมตรงป้ายรถเมล์ จนสีดำหน้าใหม่หนึ่งประกบซ้ายขวา ของเบ็งจีเข้าที่เอว ฉันสบตากับสีดำนั้นและยืนยันว่าไม่มีเงิน สีดำที่มองเห็นสีดำด้วยกันก็จากไป

แล้วเมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งฉันก็เห็น บนสะพานลอย ซอกแคบมีสีดำตรงขอบชานพักเลยจากราวบันได เด็กชายคนเดิมสวมเสื้อกันหนาวสีดำ อู้งัดปิดคลุมหัว ดวงดาวคู่นั้นจ้องมองถนน

“พี่ยังมองเห็นผมอยู่” ฉันยืนอยู่ด้านในราวสะพาน ใช้เวลาไม่นานเด็กชายก็ปีนกลับเข้ามา ส่วนสูงของเด็กชายเพิ่มขึ้นจนเกือบจะเท่ากัน ฉันไม่แน่ใจนักว่าสีลันที่ดวงตาเรามองเห็น ใกล้เคียงเท่ากัน มากน้อยอย่างไร

ร้านในช่วงการแพร่ระบาดไม่อนุญาตให้นั่งกินนอกบ้านที่ไหนทั้งนั้น ร้านค้าข้างทางเหลือแต่โครงกับป้ายคนละครึ่ง เราชนะ เรารักกัน ไฟสว่างจากร้านค้ามีเพียงเซเว่นทุกปากซอย เด็กชายยังคงเป็นดาวไกล ฉันพาดวงตาเข้าห้าง เด็กชายกระซิบบอก ถ้าขอซื้อไก่เคเอฟซีจะได้ไหม

ระหว่างรอไก่ทอดพร้อมเหล่าไรเดอร์เดลิเวอรี่ เด็กชายเสียงแตกหนุ่มแหบหัว อวดสมาร์ทโฟนหน้าจอแตกร้าว การเรียนออนไลน์ของเด็ก ป.6 ไม่เคยสนุก ค่าอินเทอร์เน็ตยังไม่สนุก สีดำข้างถนนเคยพยายามชิงมือถือไป ยื้อแย่งกันจนเครื่องตกกระแทกพื้น ใบหน้าเด็กชายมอมแมม แม่ปิดไว้ด้วยหน้ากาก แผลเป็นที่ศีรษะด้านซ้ายผากรอยลึกเด่นชัดพอ ๆ กับรอยไถตรงหัวที่ผมไม่ออกขึ้นอีกเลย

ฉันมองออกไปนอกร้าน สีดำคู้ต่านั่งอยู่ตรงเก้าอี้หน้าห้องน้ำห้าง ร่างนั้นคือป่าขอทานที่ฉันเห็นบ่อยบนสะพานลอยช่วงก่อนโควิดระบาศ เพียงแต่ในวันนี้สีดำถูกข้อมทับด้วยเสื้อเขียว เด็กชายบอกฉันว่าคุณป่าคนนั้นคือแม่ของเขาเอง แม่ทำงานเป็นพนักงานเก็บขยะ พี่ชายเพิ่งได้ทำงานที่เซเว่น ส่วนพ่อก็ทำงานกับแม่ที่นี้มาตั้งนานแล้ว

ไก่ทอดมาส่งอย่างดีในกล่องแดง ฉันแยกจากเด็กชายที่ตรงนั้น ความคิดสับสนปนเป เด็กเร่ร่อนในความทรงจำ เด็กเร่ร่อน ป.3 ในบ้านขอทาน เปลี่ยนใหม่ไปเป็นใคร ?

คุณพอจะช่วยฉันจดจำหน่อยได้ไหม ความจำของฉันและคุณอาจจะต่างกัน เด็กชายที่ฉันจำได้ ทุกคนในบ้านร่อบเงิน พ่อขอเงินป้ายรถเมล์ แม่ขอที่สะพานลอย พี่ชายอยู่หน้าโรงพยาบาล ตากับยายเป็นขอทาน แต่ครอบครัวของเด็กชายวันนี้มีงานทำ เด็กชายมีสมาร์ทโฟนใช้ ถึงอย่างนั้นเด็กชายก็ยังร่อบเงินบนสะพานลอย ฉันเริ่มไม่แน่ใจในการมองเห็น ดูเหมือนว่าสีสันที่เป็นไปไกลเกินขอบเขตของดวงตา

เด็กเร่ร่อนเกิดจากอะไร ? ผลการค้นหานำฉันกลับไปสู่เอกสารชิ้นเดิม เนื้อความในนั้นบอกว่าเด็กเร่ร่อนเกิดจากปัญหาครอบครัว ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาที่ตัวเด็ก หรือแม้แต่การถูกโรงเรียนลงโทษ ฉันปิดเอกสารนั้น ข้อมูลในอินเทอร์เน็ตอีกนับร้อยพัน ก็ประมวลสีสันของเด็กชายไม่ได้

คุณคงจะรู้อยู่แล้วละ ในการทำความเข้าใจชีวิตคนหนึ่งคน กูเกิลไม่ได้ช่วยอะไร

แต่เราจะพยายามทำความเข้าใจชีวิตใครไปทำไม ฉันก็ตอบตัวเองไม่ได้ ไม่ง่ายเหมือนป้อนคำถามแล้วตามหาคำตอบในอินเทอร์เน็ต ต่อให้ไม่รู้คำตอบ ตื่นมาอีกวัน ขาทั้งสองข้างก็พาฉันเดินเข้าชอกซอยไป จากตึก A B C D ที่ตัวเองรู้จัก ลึกเข้าไปสู่ E F G H

เวลาบ่ายโมงไม่ได้เหมาะกับสีดำอย่างฉัน แต่แสงสว่างทั่วไปก็ผสมด้วยสีดำนวมอเตอร์ไซค์หน้าตึกหันไปทางหาย ผู้คนตั้งวงดื่มเหล้าหน้าโต๊ะยามตั้งแต่หัววัน ร้านไปรษณีย์รับส่งของทั้งขาวและดำ ลึกไปไกลกว่านั้น ตึก I J K L พ้นไปจากภาพที่ฉันรู้จัก ผู้คนในที่สว่าง เดาไม่ออกว่าชอนเงาแบบใดไว้ข้างหลัง ฉันเพียงแต่ลองใช้ความเป็นไปได้ของโชคชะตา เดินหาดวงดาวในยามกลางวัน

และในที่สุด ฉันได้เห็นเด็กชายอีกครั้ง ฉันบอกคุณแล้ว สีดำที่เคยสบตากัน มักจะหากันเจอเสมอ

“พี่เห็นผมอีกแล้ว”

ดาวไกลไม่เรืองแสงในยามกลางวัน เด็กชายซื้อน้ำอัดลมห้อยถุงในร้านชำที่มีป้ายโครงการเราชนะ เด็กชายที่ฉันไม่รู้แม่แต่ชื่อส่งยิ้มให้เหมือนคุ้นเคยกันมานาน ฉันเดินตามเด็กชายไปเรื่อย เรื่องราวสีดำเล่าผ่านสายตาของเด็กชาย ทั้งคราบดำถาวรของผู้คนที่กลายเป็นขีดขาวบนพื้นถนน กิจกรรมข้างหลังผ้ากันหลังร้านตามสั่ง การจ้องที่จอรถหน้าตึกด้วยการแขวนป้ายพร้อมห้อยผ้าอนามัยใช้แล้ว เด็กชายชี้ที่จุดเกิดเหตุแล้วยิ้มให้ฉัน ครอบครัวเขาอยู่ที่ตึกนี้

บันไดเดินขึ้นสู่ชั้นห้าอันเป็นจุดสูงสุดของตึก ก้าวตามเด็กชายที่ละชั้นช้า ๆ ฉันเพิ่งสังเกตเห็นตึกของฉันและเด็กชายไม่มีอะไรใกล้เคียงกันเลย ผู้คน ข้าวของ กลิ่นผนัง แสงไฟ แมวจรตามระเบียงตึก เศษกันบูหรือ เกล็ดน้ำลายถ่มถุย เสียงไอค็อกแคร์โควิด-19 ถึงอยู่ในช่วงโรคระบาด แต่ฉันและเด็กชายในตอนนี เราทั้งคู่ไม่ได้ใส่หน้ากาก

ห้องห้วมุมบันไดฝั่งขวาชั้นห้ามีศาลเจ้าหัก ๆ กองอยู่พร้อมโต๊ะ เตียง ตู้ ข้าวของวางล้นกินพื้นที่ทางเดิน เด็กชายไขกุกุญแจแล้วเดินหายเข้าห้องนั้น พุดคุยกับคนด้านใน ลักพักก็ก๊วกมือเรียกให้ฉันเดินเข้าไป

ข้างในห้องนั้นเป็นสีขาว

ผนังขาว ข้าวของวางเรียบร้อยตกแต่งอย่างดี หลุดจากมิติความรกุ่นวายภายนอก หอึงขอทานที่ฉันคุ้นหน้าสวมใส่เสื้อผ้าสบาย ๆ นั่งให้มลูกเล็กอายุประมาณไม่เกินขวบ เด็กชายวางเครื่องดื่มที่ซื้อจากร้านชำไว้ข้างผู้เป็นแม่ เธอยิ้มให้ฉัน กล่าวขอบคุณในความใจดีที่เคยพาลูกชายไปเลี้ยงข้าว

ไม่มีกระจก ฉันจึงไม่รู้ว่าตัวเองกำลังทำหน้าที่แบบไหน แต่หากถามแล้วตอบตัวเองว่ารู้สึกอะไร ฉันคิดว่ากำลังสับสน

ลูกเล็กที่เพิ่มขึ้นมา ตาและยายที่หายไป มากไปกว่านั้น คือสีสนในท้องที่ฉันไม่คิดว่าจะได้เห็น กล่องใส่เงินวางอยู่เป็นระเบียบอยู่ที่มุมหนึ่งของห้อง ราวกับกล่องบริจาคตามวัดที่แบ่งแยกประเภทการใช้จ่ายชัดเจน ค่าเทอม ค่ากิน ค่าน้ำ ค่าไฟ เงินในแต่ละกล่องนั้นมีจำนวนไม่น้อยทีเดียว

ระบบประมวลสีของฉันเปลี่ยนไป อะไรกันที่แปลกจากสิ่งที่เคยเชื่อ เคยรู้สึก ฉันยังตอบตัวเองไม่ได้ แต่คำถามหนึ่งก็เกิดขึ้นในใจ ทั้งที่มีงานทำ มีเงินใช้ แล้วทำไมยังต้องรบกวนเงินคน

แม่และลูกชายจ้องมองฉัน ดวงดาวเจิดแสงเสียดจันทรา มีงานทำ คนละความหมายกันกับมีเงิน งานเก็บขยะที่ทำทั้งพ่อทั้งแม่รวมกันไม่พอเป็นรายได้เลี้ยงดูเด็กที่เกิดใหม่ด้วยซ้ำ ต่อให้พี่ชายทำงานเซเว่นเพื่อช่วยเหลือก็ไม่พอกินพอใช้ และสำหรับเธอแล้ว การขอเงินคนโดยไม่บังคับขู่เบียดรังราวชิงทรัพย์ หรือทำร้ายร่างกายก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร

ห้องแห่งนี้มีเพียงสีขาวและดวงดาวเจิดแสง ฉันเองที่เป็นสีดำ

ที่นี้ไม่มีสิ่งใดใกล้เคียงกับห้องที่ฉันอาศัยอยู่ ร่องรอยความรุนแรงบนเนื้อตัวเด็กชายเกิดจากครูและรุ่นพี่ที่โรงเรียน ห้องยี่สิบหกตารางวาที่นี้อบอุ่น ฉันยิ้มให้กับตัวเองที่กลางห้องนั้น รู้ตัวอีกทีแม่และเด็กชายก็ประกบซ้ายขวา พวกเขาถาม แล้วฉันละ ตัวฉันเองเป็นใคร

ภายใต้เสื้อผ้า รอยแตกตามเนื้อตัวที่ฉันไม่ได้บอก ห้องที่ฉันเลือกกลับไปแค่ตอนดึกคืน และป้ายรถเมล์ก็เป็นทีประจำเสมอในยามค่ำคืน ฉันตอบพวกเขาได้เพียงรอยยิ้ม ความรู้สึกแปลกแยกแตกต่างผุดขึ้นมา ไออุ่นความสว่างในห้องสีขาวราวจะปิดเป้าทุกความเลวร้าย แต่พอเสียงไอและเสียงกรีดร้องดังขึ้นข้างนอกนั้น การมองเห็นของฉันก็เปลี่ยนแปลงไป

พวกเขาบอก รถพยาบาลรับคนออกไปจากตึกแล้วไม่เคยพากลับมา แขนของทุกคนยังโผล่จากเข็มวัคซีน และโทรศัพท์มือถือยังลงทะเลเบียนสิทธิคนละเครื่องไม่ได้

ขาวเจิดจ้าที่ฉาบทาบ่อย ๆ ลบเลือนเมื่อสีดำคืบคลานเข้ามา สีดำที่ฉันเคยเห็นกระจัดกระจายเป็นหลายหลากสี สีดำไม่ได้เป็นเพียงแต่ดำ หากเป็นผลรวมจากหลายสีสิ้นที่สาดลงไป สีใดกันเล่าที่ย้อมพวกเราไว้ในความมืด หลงเหลือเพียงดวงดาวในตัวเอง

“พี่เห็นผมชัดพอหรือยัง ?” เด็กชายและแม่ยิ้มให้ฉัน ดวงตาแวววาวราวกระจกสะท้อนเช่นเดียวกับฉันในตอนนี จับจ้องมองคุณ

การมอง และการเห็น ไม่ใช่เรื่องเดียวกัน หากสายตาคูณมองไกลและเห็นได้หลายระดับสีข้างในนั้น โปรตมอง ถาม และตอบต่อตัวเอง

สีดำที่คุณเห็นเป็นอย่างไร ?



### ผู้เขียน

นวศรี ชนมหาตระกูล

นักศึกษาปริญญาเอกและผู้ช่วยวิจัยที่สนใจศึกษาด้านพัฒนาการทางภาษาของทารกและเด็กเล็กวัย 0-2 ปี ควบคู่ไปกับการเขียนเรื่องสั้นและบทความ

## แรงบันดาลใจ มุมมอง หรือสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

เรื่องสั้นที่พยายามหาจุดกึ่งกลางระหว่างความเป็นวรรณกรรมและการนำเสนอข้อมูลทางมานุษยวิทยา สรุพออกมาเป็นการใส่ข้อมูลเกี่ยวกับเด็กเร่ร่อนผ่านตัวอย่างบุคคลที่ได้พูดคุยกันจริง และปรับการนำเสนอให้มีความเป็นวรรณกรรมด้วยการใช้สีเป็นสัญลักษณ์แทนความมืดมัวของสังคมที่แทรกซ้อนซ้อนอยู่หลายระดับชั้น

## ความรู้สึกหรือมุมมองในการเขียนหลังจากเข้าร่วมโครงการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการวรรณกรรมสนาม

ก่อนหน้านี้จะเขียนเรื่องนี้สำเร็จ ได้เคยพยายามเขียนเรื่องนี้ออกมาเป็นเรื่องสั้นที่ไม่ใช่แนวมานุษยวิทยา แต่ยังไม่รู้สึกไม่เต็มเต็ม การได้เข้ารับการอบรมในครั้งนี้ทำให้ได้แลกเปลี่ยนมุมมองระหว่างวิทยากรและผู้เข้าร่วมอบรมทุกคน เป็นประสบการณ์ที่ดี และที่สำคัญ ทำให้ได้ลองเขียนเรื่องสั้นในแนวมานุษยวิทยาเป็นครั้งแรกด้วย